

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8To/33/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8420010547
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8420010547.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov JUDr. Lucie Bašistovej a JUDr. Moniky Halkociovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 11.01.2024, v trestnej veci obžalovaného A. B. pre zločin nedovolené ozbrojovanie a obchodovanie so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 9T/124/2020 zo dňa 17.01.2023, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 9T/124/2020 zo dňa 17.01.2023 v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku v spojení s § 285 písm. c/ Trestného poriadku obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom C. D. XXXX/X, B., o s l o b o d z u j e spod obžaloby Okresnej prokuratúry Kežmarok č. k. Pv 582/18/7703 zo dňa 22.10.2020, ktorá bola na neho podaná dňa 23.10.2020 pre zločin nedovolené ozbrojovanie a obchodovanie so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona a pre zločin nedovolené ozbrojovanie a obchodovanie so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. b/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- si bez povolenia za presne nezistených okolností zadovážil a od presne nezistenej doby až do dňa 09.11.2018 v objekte areálu bývalých mraziarní v Kežmarku na ulici Slavkovská č. 1731/61 v katastrálnom území Kežmarok, okres Kežmarok, nachádzajúcom sa na parcelách číslo: XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, vo svojej bývalej kancelárii, ktorú navštevoval i po ukončení nájomného vzťahu, a ktorú oficiálne následne neužíval nikto iný ako kancelársky priestor, bez povolenia držal zakázaný doplnok zbrane, a to konkrétne tlmič hluku výstrelu, a rovnako si bez povolenia zadovážil a v uvedenej kancelárii – bez povolenia hromadil výbušniny, a to konkrétne originálnu vojenskú výbušku V 10b s trecím zapaľovačom TZ-2 a 100mm guľovú bombu S4T silver trail to titanium salute, pričom tlmič hluku výstrelu, vojenská výbuška V 10b s trecím zapaľovačom TZ-2 a 100mm guľová bomba boli dňa 09.11.2018 zaistené pri vykonávaní prehliadky iných priestorov a pozemkov podľa § 101 odsek 1 Trestného poriadku v trestnej veci zločinu nedovolenej výroby omamných látok a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno b/, písmeno c/, písmeno d/ Trestného zákona vedenej na expozitúre Východ Národnej protizločineckej jednotky, Národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru Slovenskej republiky pod ČVS: PPz-65/NKA-PZ-VY-2018 v predmetnej kancelárii,

pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Podľa § 83 ods. 1 písm. g/ Trestného zákona u k l a d á zhabanie veci, a to 1 kus tlmič hluku výstrelu, ktorý má tvar valca, kovové telo má priemer 25 mm s otvorom na jednej strane o priemere 7 mm, na druhej strane s narezaným vnútorným závitom a ktorý sa nachádza úschove na Oddelení dokladov Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Kežmarku.

Podľa § 83 ods. 2 Trestného zákona vlastníkom zhabaných vecí sa stáva štát.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Kežmarok napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že obžalovaného A. B., nar. dňa XX.XX.XXXX v B., trvale bytom C. D. XXXX/X, B. uznal vinným:

1./ zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Trestného zákona v znení účinnom do 30.04.2022 formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- obžalovaná E. F. po predchádzajúcej vzájomnej dohode s obžalovaným A. B. vycestovali dňa 07.11.2018 na Západné Slovensko za účelom nákupu pervitínu, ktorý si v meste Sereď od nestotožnenej osoby zadovážili v priebehu dní 07.11.2018 a 08.11.2018 a tento následne neoprávnene prechovávali a prevážali v osobnom motorovom vozidle zn. Mercedes Benz S 350 d 4Matic, EČV: B., VIN: G., ktorého vlastníkom je Oberbank Leasing s.r.o., Bratislava, Prievozská 0/4A, držiteľom je Pekáreň Gros, spol. s r.o. Kežmarok, Kamenná baňa 1309/35, a ktoré vozidlo dňa 09.11.2018 viedol obžalovaný A. B., v ktorom boli obžalovaní následne uvedeného dňa príslušníkmi policajného zboru zadržaní, a to medzi obcami Hubová a Ľubochňa v okrese Ružomberok. Pri následnej osobnej prehliadke obžalovaného A. B. bola u neho vo vrecku nohavíc nájdená a zaistená plastová striekačka bielo-modrej farby so zataveným koncom, vo vnútri s bielou kryštalickou látkou a pri prehliadke motorového vozidla zn. Mercedes-Benz bolo v batožinovom priestore v cigaretovej krabičke vo vrecku čiernej vetrovky nájdené a zaistené igelitové vrecúško s obsahom bielej kryštalickej látky a znaleckým posudkom Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru pod č.p.: PPZ-KEU-KE-EXP-2018/2573 bolo zistené, že v plastovej striekačke s obsahom kryštalickej látky o hmotnosti 0,51 g (510 mg) sa nachádzal metamfetamín s priemernou koncentráciou 44,2 % obsahujúcich 225 mg absolútneho metamfetamínu, z ktorého by bolo možné pripraviť 6 bežných jednorazových dávok drogy schopných ovplyvniť psychiku užívateľa a v igelitovom vrecúšku s obsahom bielej kryštalickej látky o hmotnosti 3,88 g (3 880 mg) sa nachádzal metamfetamín s priemernou koncentráciou 38,7 %, obsahujúci 1 502 mg absolútneho metamfetamínu, z ktorého by bolo možné pripraviť minimálne 38 bežných jednorazových dávok drogy schopných ovplyvniť psychiku užívateľa,

2./ zo zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- bez povolenia si za presne nezistených okolností zadovážil v presne nezistenej dobe do dňa 09.11.2018 a bez povolenia držal strelnú zbraň Taser zn. Raysun, model XI s jednou hlavicou a elektródami, ktorá bola zaistená dňa 09.11.2018 v osobnom motorovom vozidle zn. MercedesBenz S 350 d 4Matic, EČV: B. H., modrej metalízy, ktoré viedol obžalovaný a ktorého vlastníkom je Ober bank leasing, s.r.o. Bratislava, Prievozská 4/A a držiteľom Pekáreň Gros, spol. s r.o. Kežmarok, Kamenná baňa 1309/35, a to medzi obcami Hubová a Ľubochňa v okrese Ružomberok, pričom podľa § 4 odsek 2 písmena f/ zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení v znení neskorších predpisov a jedná sa o zbraň kategórie „A“ – zakázaná zbraň,

3./ zo zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. b/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- si bez povolenia za presne nezistených okolností zadovážil a od presne nezistenej doby až do dňa 09.11.2018 v objekte areálu bývalých mraziarní v Kežmarku na ulici Slavkovská č. 1731/61 v katastrálnom území Kežmarok, okres Kežmarok, nachádzajúcom sa na parcelách číslo: XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, vo svojej bývalej kancelárii, ktorú navštevoval i po ukončení nájomného vzťahu, a ktorú oficiálne následne neužíval nikto iný ako kancelársky priestor, bez povolenia držal zakázaný doplnok zbrane, a to konkrétne tlmič hluku výstrelu, a rovnako si bez povolenia zadovážil a v uvedenej kancelárii – bez povolenia hromadil výbušniny, a to konkrétne originálnu vojenskú výbušku V 10b s trecím zapaľovačom TZ-2 a 100mm guľovú bombu S4T silver trail to titanium salute, pričom tlmič hluku výstrelu, vojenská

výbuška V 10b s trecím zapaľovačom TZ-2 a 100mm guľová bomba boli dňa 09.11.2018 zaistené pri vykonávaní prehliadky iných priestorov a pozemkov podľa § 101 odsek 1 Trestného poriadku v trestnej veci zločinu nedovolennej výroby omamných látok a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno b/, písmeno c/, písmeno d/ Trestného zákona vedenej na expozitúre Východ Národnej protizločineckej jednotky, Národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru Slovenskej republiky pod ČVS: PPz-65/NKA-PZ-VY-2018 v predmetnej kancelárii.

Za to mu bol uložený podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom do 30.04.2022 s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 3 Trestného zákona spoločný úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky a 8 (osem) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona bol obžalovaný zaradený na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona okresný súd zrušil výroky o vine obžalovaného A. B., nar. dňa XX.XX.XXXX v B., v bode 1./ a v bode 2./ rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č. konania 5T/85/2019-3578 zo dňa 10.12.2019, právoplatného dňa 11.12.2019, a výrok o treste pre obžalovaného A. B., nar. dňa 18.01.1983 v Kežmarku, v rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č. konania 5T/85/2019-3578 zo dňa 10.12.2019, právoplatného dňa 11.12.2019, nakoľko výrok o treste má podklad v zrušenom výroku o vine. Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona súd uložil obžalovanému trest prepadnutia veci - časť igelitového vrecúška so zvarom, - krabička cigariet zn. Marlboro, - trubička o dĺžke cigarety tyrkysovej farby s bielymi bodkami z umelej hmoty, strelná zbraň Taser zn. Raysun, model X – odovzdaná do úschovy na Oddelení dokladov Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Kežmarku, - tlmáč hluku výstrelu - odovzdaný do úschovy na Oddelení dokladov Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Kežmarku. Podľa § 83 ods. 1 písm. g/ Trestného zákona uložil obžalovanému zhabanie veci - 1 ks digitálna váha zn. Triton čiernej farby bez výrobného čísla, - 1 ks vapolyser čiernej farby č. N23D-05860 + 1 ks igelitové vrecko s uzáverom s obsahom : sklenené banky 3 ks + 2 ks hadičky + 1 ks igelitové vrecko s obsahom neznámej sušiny + 1 ks igelitové vrecko so sklenenými rúrkami + 1 ks igelitové vrecúško na koncoch ukončené sklenenými rúrkami, - 1 ks destilovacia odparovačka, - 2 ks destilačné osparovacie banky, 2 ks sklenené lieviky, 2 ks sklenené filtre, 1 ks sklenená rúrka, 1 ks sklenený teplomer, 1 ks sklenený hustomer, 1 ks sklenená odmerka, 3 ks gumová hadička, - 1 ks sklenený lievik, 1 ks sklenená banka 2 000 ml, 1 ks sklenený filter, 3 ks sklenené banky, 6 ks sklenené misky.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote obžalovaný odvolanie, ktoré následne prostredníctvom svojho obhajcu odôvodnil. Mal za to, že došlo k procesným pochybeniam prvostupňového súdu, v dôsledku ktorých došlo k porušeniu občianskych a ľudských práv obžalovaného A. B., poukazujúc na Ústavu Slovenskej republiky, Medzinárodné multilaterálne dohovory a dohody, ako aj s týmito korešpondujúce ustanovenia Trestného poriadku a súvisiacich vykonávacích právnych predpisov. Odkazoval na ustanovenia čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 3, 5 a 8, na čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, na § 2 ods. 7 Trestného poriadku a k tomu aj na skutočnosť, že analogicky, práve odvodzujúc zo skutočnosti, že orgány činné v trestnom konaní musia zabezpečiť spravodlivý proces, ktorému predchádza spravodlivé konanie, vyvodzuje Európsky súd pre ľudské práva povinnosť orgánov činných v trestnom konaní dostatočne odôvodniť každé procesné rozhodnutie, teda nesporne a hlavne i rozhodnutie o vine a treste obžalovaného. Toto rozhodnutie musí dostatočne uviesť dôvody, na ktorých je založené (viď spor Garcia Ruiz vs. Španielsko, § 26) a orgány činné v trestnom konaní, a samozrejme predovšetkým súd, sa musia vyjadriť s dostatočnou jasnosťou k dôvodom, na ktorých založili svoje rozhodnutie (napr. Hadjinastassiou vs. Grécko, § 33). S odkazom na účel trestného konania, ustanovenia ústavy, Listiny, Dohovoru a judikatúru ESLP mal za to, že bolo absolútne objektívne nesporným, že prvostupňový súd v predmetnej trestnej veci nepostupoval podľa týchto zásad, pričom už ústne odôvodnenie predmetného rozhodnutia po jeho samotnom vyhlásení nespĺňalo v celom spektre základné štandardy vymedzené právnou úpravou a ustálenou súdnou praxou, čo podľa neho bolo možné verifikovať zo zvukového záznamu z hlavného pojednávania konaného dňa 09.06.2021. Obsah odôvodnenia nebol logicky štruktúrovaný, odôvodnenie neobsahuje úvahy prvostupňového súdu, ktorými sa spravoval pri hodnotení výsledkov jednotlivých dôkazov, ktoré v odôvodnení len špecifikuje a samotné závery súdu nie sú logickým vyústením úvah súdu o vine obžalovaného, a to takým vyústením, ktoré by v podstate neprípúšťalo žiaden možný iný záver o vine obžalovaného, pričom obhajoba opätovne zdôrazňuje, že takýto postup prvostupňového súdu je jeho povinnosťou na jednej strane a právom obžalovaného na strane druhej, pričom takýto postup tvorí bazálny atribút práva obžalovaného na spravodlivé konanie. V predmetnej trestnej veci

proti obvinenému bolo začaté trestné stíhanie uznesením vyšetrovateľa PZ Okresného riaditeľstva PZ, Odbor kriminálnej polície Prešov zo dňa 12.11.2018 pod č. ČVS:PPZP-1175/NAKA-PZ-VY-2013, avšak obvinenému bolo v súlade s dikciou ustanovenia § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie až uznesením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 24.02.2020 pod č. ČVS: PPZ-75/NKA-VY2-2019, teda s časovým odstupom 15-tich mesiacov. Účelom a zmyslom procesného inštitútu začatia trestného stíhania vo veci podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku je, aby orgány prípravného konania mohli vykonávať procesné použiteľné úkony podľa Trestného poriadku smerujúce k zisteniu páchatel'a trestného činu a k vzneseniu obvinenia konkrétnej osobe hneď, ako to odôvodňuje dôkazná situácia. Odvolateľ považoval za neprípustné viesť trestné stíhanie len „vo veci“ pri splnení podmienok § 206 ods. 1 Trestného poriadku, teda so zjavným a jednoznačne špecifikovaným a nezameniteľným známym páchatel'om, a tak nerešpektovanie uvedeného postupu reálne znamená, že podozrivý síce je materiálne obvinený, ale formálne nie, čím sa tejto osobe zabránilo uplatňovať procesné práva obvineného, napr. podávať opravné prostriedky, návrhmi na vykonanie dôkazov, nazerať do spisu, zvoliť si obhajcu, klásť prostredníctvom obhajcu otázky vylúčaným svedkom už pri ich prvotných výpovediach, ktoré sú nesporné z hľadiska dôkazného najpodstatnejšími. Odkazoval na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp zn. Tzo V 4/2001, uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2To/13/2015, ako aj ustálenú súdnu prax a dodal, že takýto postup síce vyšetrovateľovi uľahčil dokazovanie, pretože nemal pri absencii kontradiktórnosti oponentúru v povinnosti reagovať, okrem iného, aj na návrhy na dokazovanie v prospech obvineného, no na druhej strane, takéto úkony nemajú atribúty objektívnosti, nestrannosti a vytvárajú možnosti na zneužívanie inštitútu začatia trestného stíhania iba vo veci na psychické šikanovanie osoby, síce formálne nestíhanej, ale materiálne áno. Podľa obhajcu dôkazné prostriedky získané orgánmi činnými v trestnom konaní za inkriminované obdobie boli získané v rozpore s Trestným poriadkom a ako nezákonné sa v spise ani nemali nachádzať, nakoľko neprocesným spôsobom ovplyvňovali cieľným smerom orgány činné v trestnom konaní, ktoré sa na uvedené dôkazy pri neskoršom ich opakovaní, resp. vykonávaní v plnom rozsahu odvolávali. Obžalovaný namietal, že prvostupňový súd sa podľa neho nevysporiadal ani len s otázkou vecnej príslušnosti Prezídia PZNAKA Košice, nakoľko príkazom Prezídia PZ Slovenskej republiky zo dňa 08.01.2019 bol vydaný pokyn pre NAKA Košice a založená vecná príslušnosť tohto orgánu, avšak uvedené sa týkalo len skutku, pre ktorý bol uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 10.12.2019 č. konania 5T/85/2019-3578, teda prípravné konanie podľa neho realizovala autorita, ktorá nebola existujúcou platnou právnou úpravou povolaná, a teda nebola daná jej vecná príslušnosť. Obžalovaný poukazoval na to, že rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 5T/85/2019 zo dňa 12.12.2019 nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 11.12.2019, pričom, podľa názoru odvolateľa, okresný súd absolútne opomenul tú skutočnosť, že skúšobná doba podmieneného odsúdenia uloženého týmto rozsudkom začala uplynúť 12.12.2022, teda jednoznačne pred rozhodnutím prvostupňového súdu, keďže predmetný napadnutý rozsudok bol vyhlásený na hlavnom pojednávaní a okresný súd sa nevysporiadal s právnymi konzekvenciami vyplývajúcimi z platnej právnej úpravy a ustálenej súdnej praxe, a teda ani nie je zjavné, akými úvahami sa správal pri ukladaní spoločného trestu v zmysle § 41 ods. 3 Trestného zákona, a to práve vo vzťahu k otázke uplynutia skúšobnej doby stanovenej predchádzajúcim rozhodnutím. Ďalej obžalovaný odkazoval na ustanovenia § 34 ods. 1, 3, 4 Trestného zákona a § 41 ods. 3 Trestného zákona a na odôvodnenie druhu a výmeru trestu, keď podľa jeho názoru nebolo zjavné, akými úvahami sa prvostupňový súd správal už v odvolaní pertraktovanej otázke uplynutia skúšobnej doby predchádzajúceho odsúdenia, nakoľko je v rozpore s platnou právnou úpravou, ako aj ustálenou súdnou praxou, aby prvostupňový súd uloženie nepodmieneného trestu odňatia slobody v trvaní 3 roky a 8 mesiacov odôvodnil len tým, že sa správal dikciou ustanovenia § 41 ods. 2, 3 Trestného zákona pri absencii poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Podľa obžalovaného bolo napadnuté rozhodnutie nezákonné, nespravodlivé a arbitrálne. Podľa názoru obžalovaného je odôvodnenie odvolaním napadnutého rozhodnutia v absolútnom rozpore s duchom a zmyslom zákona, a to v časti ukladania trestov poukazujúc na dikciu ustanovenia § 34 a nasl. Trestného zákona. Obžalovaný považoval za nezákonné, aby súd po tom, čo obžalovaný vykonal podmienený trest odňatia slobody, uložený mu predchádzajúcim rozhodnutím, mal nastúpiť po cca 5 rokoch odo dňa údajného spáchania posledného čiastkového útoku pokračovacieho trestného činu do výkonu trestu odňatia slobody v trvaní 3 rokov a 8 mesiacov, a to bez toho, aby sa prvostupňový súd, čo i len okrajovo zaoberal spôsobom jeho života po prvom odsúdení, zohľadnení jeho osobných pomerov, rodinného zázemia a pod. Ďalej obžalovaný vlastným spôsobom hodnotil vykonané dôkazy. Mal za to, že prvostupňový súd v príkrom rozpore s dikciou ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku postupoval pri hodnotení ním vykonaných dôkazov.ÍL

Uviedol, že predmetný tlmič hluku výstrelu bol nefunkčný, pričom sa dokazovaním nepreukázalo a objektívne sa ani nemohlo preukázať, kto a kedy tento tlmič zadovážil, kedy sa stal nefunkčným, a teda nie je zrejmé, v čom má oporu záver prvostupňového súdu, že si ho zadovážil práve obžalovaný, a že tento ho držal na svojom kancelárskom stole a vedel o ňom. Podľa obžalovaného nemôže byť sporným, že samotný objekt mraziarní, ale i budova bývalých mraziarní a samotná kancelária sa neuzamkávali a táto kancelária len v dávnejšej minulosti slúžila pre podnikateľské potreby obžalovaného, pričom táto po tom, čo obžalovaný opustil objekt mraziarní, prestal pravidelne užívať kanceláriu na prízemí administratívnej budovy a kanceláriu presťahoval do objektu Pekárni Gros, bola otvorená a prístupná rôznym fyzickým osobám, ktoré ho navštevovali aj z rôznych dôvodov, keďže sa v objekte nachádzala i privátna diskotéka a objekt budovy navštevovali rôzne osoby, nakoľko bol voľne prístupný. Podľa názoru obžalovaného bolo potom hodnotenie dokazovania a hlavne výpovede obžalovaného zo strany prvostupňového súdu právne nekorektné a tendenčné. Primárnym podľa obhajcu nebolo to, či predmetnú kanceláriu navštevoval obžalovaný, primárnym pre vyhodnotenie výsledkov dokazovania bolo, či túto kanceláriu navštevovali i ďalšie osoby, pričom samotný prvostupňový súd konštatuje, že túto navštevovali I. J., A. B., K. L., M. B., N. H. a ďalší. Nebolo potom zrejmé, ako prvostupňový súd dospel k záveru, že z pohľadu súdu išlo najmä o priateľov, známych a rovesníkov obžalovaného, ktorý tam, podľa názoru súdu, nechodili bez jeho zvolenia a vedomia s tým, aby tam vnášali nejaké veci, alebo veci z objektu svojvoľne brali. Obžalovaný tu poukazyval na výpoveď svedka A., ktorý vzhľadom na to, že býva v objekte danej budovy, má nesporne najlepší prehľad a vedomosti o užívaní jej častí, resp. kancelárií a na hlavnom pojednávaní konanom dňa 04.11.2021 jednoznačne uviedol, že obžalovaný do budovy a do svojej kancelárie dochádzal v období od roku 2010 do roku 2015, teda pravidelne túto kanceláriu užíval tri roky pred vykonaním prehliadky nebytových priestorov, pričom po roku 2015 chodil zriedka, iba keď tam bola nejaká akcia, diskotéka a pod.. Obžalovaný nie je vlastníkom uvedeného objektu. Svedok A. uviedol, že predmetná kancelária sa nezamykala po roku 2015, teda jej zamykanie sa skončilo tri roky pred vykonaním prehliadky nebytových priestorov a predmetná kancelária sa nezamykala, všetko bolo otvorené, a teda akékoľvek iné tvrdenie súdu prvého stupňa nemá oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania. Podľa svedka budovu navštevovali rôzne osoby, teda osoby, ktoré tento vôbec nepoznal, budovu častokrát našiel neuzamknutú a na druhom poschodí bola miestnosť, ktorá slúžila ako diskotéka, pričom až sa niekto zúčastnil tejto akcie, mohol sa pohybovať po celom objekte bez kontroly. Svedok výslovne potvrdil, že tam chodilo strašne veľa ľudí, napr. O., B., D., H.. Výpoveď A. potvrdili v podstate svedok L., ktorý výslovne uviedol, že chodilo tam veľa ľudí, boli párty a diskotéky, stále tam chodili, ale obdobie uviesť presne nevie, chodili hore asi na tretie poschodie, kde je kalceto, potom chodili do Dankovej kancelárie, budova sa dole zamykala, ale to bolo už dávno, možno pred 8 rokmi, potom sa už nezamykala. V ďalšom uvedený svedok potvrdil, že predmetný objekt za účelom zábavy navštevovalo veľa ľudí, pričom to bola hlavne bývalá obžalovaného kancelária, ako aj miestnosť, kde sa konali diskotéky, svedok v predmetnej budove stretával veľa ľudí, ktorých dokonca ani nepoznal, pričom sa v budove dalo voľne pohybovať. Svedok K. B. jednoznačne v ďalšom potvrdil, že objekt od roku 2016 bol v podstate neužívaný a chátral, pričom v roku 2017 došlo k zrušeniu trafostanice a budova zostala bez elektrickej energie. Od uvedeného obdobia, teda najneskôr od roku 2016, samotný obžalovaný budovu neužíval a bol zamestnaný v pekárni, kde mal svoju kanceláriu. Podľa svedka, bývalá kancelária obžalovaného bola v strašnom stave. Pohyb tam bol voľný, boli rozbité vráta, budova bola otvorená, všade bol smrad a bordel, pohybovalo sa tam veľa cudzích ľudí. Ten objekt bol v strašnom stave, chceli ho zbúrať. Boli tam aj nejakí hudobníci, čo tam cvičili. Svedok A. B. taktiež potvrdil, že chodievalo tam veľa ľudí. Areál bol odomknutý, budova je v nedobrom stave. Nie je vykurovaná a sú tam rôzne miestnosti. V ďalšom svedok potvrdil, že časť budovy, konkrétne kanceláriu 3 až 4 roky užíval obžalovaný, pričom sa jednalo o miestnosť na prvom poschodí administratívnej budovy s tým, že keď budova prestala byť vykurovaná nemohla byť využívaná na ekonomické účely, bola opustená, chodili tam rôzni ľudia a tento svedok tam videl tiež nejakých hudobníkov, pričom do skladu za ním chodievali kupovať tovar rôzni ľudia. Výslovne potvrdil, že budova nebola zamknutá a bola prístupná pre akýchkoľvek ľudí bez ohľadu na to, či cez deň alebo v noci s tým, že na druhom poschodí bola diskotéka, kde sa ľudia chodili baviť s tým, že chodili si voľne pustiť hudbu, nebol tam žiadny personál. Ten, kto vstúpil do budovy, ktorá bola neuzamknutá, mal v podstate voľný pohyb po celej budove, okrem jednej miestnosti, ktorá bola riadne zabezpečená, čo bol práve sklad tohto svedka. Svedok M. B., vypočutý na hlavnom pojednávaní konanom dňa 21.02.2022, taktiež potvrdil, že miestnosť, ktorú prevádzkoval v minulosti obžalovaný, sa i po tom, čo skončil svoju podnikateľskú činnosť, nazývala Dankova kancelária s tým, že túto užíval len do roku 2015 a následne ju užíval ešte I. J.. Do objektu chodili rôzni ľudia, ktorí tam pili, tancovali a sem tam „si aj vrzli“. Samotný objekt a kancelária sa neuzamkávali, pričom na prvom poschodí bola miestnosť, ktorú navštevujúci volali diskotéka. Interiér budovy bol voľne prístupný

a prechodný. Každý, kto bol na diskotéke, sa mohol dostať aj do Dankovej kancelárie, kde bol stôl, televízor, gauč, stoličky, trezor I. J., ktorý sa však s najväčšou pravdepodobnosťou nezamykal a svedok, pokiaľ do kancelárie prišiel, tento bol stále pootvorený. Samotný tento svedok ju v období rokov 2015 až 2018 navštívil asi 20-krát a dokonca navštevoval tzv. Dankovu kanceláriu so svojim dievčaťom, lebo tam bolo najväčšie súkromie. Na uvedenom hlavnom pojednávaní bol tiež vypočutý svedok P., ktorý potvrdil, že do mraziarní chodil často, a to z dôvodu, že na poschodí sa konali diskotéky, kde sa okrem iného aj s obžalovaným zabával. V kancelárii zvanej Dankova kancelária mal J. trezor, v ktorom mal zbrane a strelivo s tým, že objekt mraziarní bol voľne prístupný s tým, že obžalovaný mal kanceláriu v danom objekte maximálne do roku 2016. Interiér budovy bol voľne každému prístupný, pričom tento svedok často budovu navštevoval, konkrétne uviedol, že tam chodil i šesťkrát do týždňa, trezor mal byť väčšinou otvorený. Prístup do trezoru mal i kamarát uvedeného svedka Q. B., pričom uvedený trezor mal patriť J., keďže mu pomáhal spoločne s B. ho vyniesť do kancelárie. Vo vzťahu k samotným vecným stopám obhajca odkazoval na výpoveď B. C. M. E., ktorý špecifikoval samotný tmič ako predmet tvaru valca, ktorý má otvor a vo vnútri narezaný vnútorný závit s tým, že nie je možné odpovedať, či uvedený predmet musí laik hodnotiť, resp. mať vedomosť o tom, že sa jedná o zbraň, resp. tmič hluku výstrelu, resp. že sa jedná o zakázanú zbraň. Pritom zdôraznil, že tmič hluku výstrelu je v zmysle zákona o zbraniach a strelive zakázaným doplnkom zbrane. Predmetný tmič má tvar valca, vo vnútri má závit a nejakú prekážku a je absolútne nevyhnutné sa pozrieť do vnútra tmiča, aby bolo možné zistiť, že sa jedná práve o tmič a je absolútne nevyhnutné potrebné vedieť, že tmič, ako taký, je zakázaným doplnkom zbrane. V ďalšom zdôraznil, že dobu poslednej streľby nie je možné stanoviť a nebolo možné overiť, že tmič je vôbec schopný streľby, resp. použitia v kombinácii so strelnou zbraňou. Má sa jednať o viac komorový expanzný tmič. Pre výrobu takéhoto tmiča sa nesporne vyžadujú odborné aj technické znalosti, a tento nie je možné vyrobiť bežným náradím. Tieto vedomosti a zručnosti obžalovaný jednoznačne nemá, pričom obhajca hodnotil vo vzťahu k samotnému tmiču, ako nedovolenému doplnku zbrane, že podľa jeho názoru primárnou bola tá skutočnosť, že tento vizuálne pripomína rúru, ktorá má vo svojom vnútri otvor, pričom až práve uchopením tejto „rúrky“ a pohľadom do vnútra je možné vizuálne zistiť vrúbky, resp. závit, resp. nejaké prepážky, a teda až vyhodnotením týchto skutočností je možno dospieť k záveru, že uvedený predmet môže byť tmičom, teda zakázaným doplnkom zbrane. V tejto súvislosti tvrdenie prvostupňového súdu o tom, že obžalovaný je držiteľom zbrane a má vedomosti a skúsenosti s nosením a držaním zbrane považoval obhajca za právne irelevantné, nakoľko osoba, ktorá má v zmysle platnej právnej úpravy právo nosiť a držať zbraň, nemusí nikdy v živote prísť do styku s takýmto zakázaným doplnkom zbrane. Vo vzťahu k otázke množstva osôb navštevujúcich bez akýchkoľvek obmedzení budovu, resp. Dankovu kanceláriu, mal za pomerne veľavravnú výpoveď K. C. K. A., ktorý vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní konanom dňa 07.03.2022 potvrdil, že boli zistené viaceré upotrebitelné daktyloskopické stopy (stopy č. 5A, 7A, 9A, 14A, 14B a 19A...), ktoré boli porovnávané v systéme AFIS s tým, že bolo konštatované, že vzájomná zhodnosť daktyloskopických stôp s odtlačkami vytypovaných kandidátov zistená nebola. Len stopa 14A bola zhodná s odtlačkami obžalovaného, avšak s tým, že nie je možné určiť, kedy predmetná daktyloskopická stopa vznikla, pričom bola zaistená na predmete č. 14, t. j. krabička s nábojmi 7x64 Sellier & Bellot. Na žiadnom inom predmete sa žiadna daktyloskopická stopa obžalovaného nenašla. Obhajca zhrnul, že v zmysle záverov znalca sa žiadne daktyloskopické stopy nenašli ani na tmiči hluku výstrelu, ani na vojenskej výbuške a ani na guľovej bombe. Obhajca odkazoval aj na to, že v zmysle záverov znaleckého dokazovania, z výsledkov DNA analýzy a porovnania v Národnej databáze DNA profilu bolo zistené, že obžalovaný je pôvodcom majoritnej časti biologického materiálu zaisteného na tmiči hluku výstrelu, avšak s tým, že sa jedná o bližšie nešpecifikovaný biologický materiál, ktorý nie je možné jednoznačne popísať (môžu to byť drobné kožné odierky, vlasové lupiny, stopové množstvo slín). V tejto súvislosti vo vzťahu k samotnému tmiču hluku znalec zdôraznil, že sa jedná o tzv. zmiešaný profil, konkrétne obžalovaného a K. L., nar. XX.XX.XXXX, no nebola zistená žiadna DNA u vojenskej výbušky VIOb ani u 100 mm guľovej bomby. V ďalšom zdôraznil, že je možný i sekundárny prenos biologického materiálu a je možné, že aj na predmete, ku ktorému neprišla inkriminovaná osoba priamo ku kontaktu, je možné, že sa nájde jej biologický materiál. Vo vzťahu k samotnému tmiču hluku znalec zdôraznil, že nie je možné zistiť konkrétne, z ktorej časti tohto tmiča bola vzorka odobratá a nie je možné vylúčiť ani to, že samotná zmiešaná stopa DNA, bola prenesená na predmetný tmič hluku sekundárnym spôsobom, pričom takýto sekundárny spôsob, ani len nevylúčil a zdôraznil, že k vzniku stopy DNA môže dôjsť prenosom kúska kože, vlasovej lupiny, vlasu a pod. Obžalovaný namietal aj samotné hodnotenie dôkazov zo strany okresného súdu odkazujúc na to, že súd za kľúčové svedectvo považoval výpoveď svedka O. B., ktorý dňa 09.07.2020 v prípravnom konaní uviedol, že v uvedenom objekte mraziarní pracoval od roku 1994 do roku 2015 s tým, že keď oni odišli v roku 2013, tak svedok nevedel, ako to tam fungovalo a pri

svojej výpovedi dňa 17.01.2020 uviedol, že keď v roku 2010 odchádzali z toho objektu, tak tam bol už len ten ITALZVER, ale oni tiež odišli a budova ostala A. B., po odchode ITALZVERU si zriadil tam v jednej miestnosti kanceláriu na prízemí a aj na poschodí využíval nejakú miestnosť a potom aj A. tam mal nejaký sklad odevov. Obžalovaný vytýkal okresnému súdu, že nie je zrejmé, a nevyplýva to ani z dôvodov rozhodnutia, na základe čoho v súlade s dikciou ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku prvostupňový súd považuje za kľúčové svedectvo výpoveď svedka O. B., ktorý na hlavnom pojednávaní konanom dňa 04.11.2021 potvrdil svoju výpoveď z prípravného konania, keď výslovne uviedol, že oni tam skončili v roku 2013 a potom už do budovy nechodili. Obžalovaný hodnotí v tejto časti odôvodnenie rozhodnutia ako absolútne nepreskúmateľné, pričom je potrebné konfrontovať závery prvostupňového súdu so samotnou výpoveďou uvedeného svedka na hlavnom pojednávaní konanom dňa 04.11.2021. Prvostupňový súd sa odvoláva práve na výpoveď svedka na hlavnom pojednávaní. Taktiež hodnotenie svedeckej výpovede svedka B., ale i C. A. G. a otca obžalovaného nemožno hodnotiť inak, ako nenáležité až tendenčné. Samotný svedok B. pri výpovedi zo dňa 17.01.2020 uviedol, že po roku 2010 tam ešte stále bola vrátnička alebo chladiar, až do roku 2013, kedy odišli. Potom už nevie, ako to fungovalo, do budovy chodila skúšať aj nejaká kapela, ale to až potom, čo oni odišli a že od roku 2013 nevie, načo obžalovaný užíval tú budovu. Nebolo pre obžalovaného zrejmé ani to, akými úvahami prvostupňový súd vyhodnotil výpoveď C. A. G., ktorá pri svojom výsluchu dňa 18.11.2019 výslovne uviedla, že naposledy bola v uvedenom objekte mraziarň v Kežmarku 02.05.2013, A. B. tam mal tú kanceláriu na prízemí vpravo a sem tam ho tam videli. V tom roku 2013 si zobrali svoje veci a odišli, budova sa odovzdala majiteľovi, len sa odovzdali kľúče a nebolo mu zrejmé, akými konštruktívnymi úvahami prvostupňový súd má za to, že uvedená svedkyňa čo i len potvrdzuje výpoveď svedka B., keď táto jednoznačne uviedla, že obžalovaný užíval jednu kanceláriu na prízemí vpravo, že po roku 2013 nemá informácie o užívaní budovy a pri jej odchode z budovy túto neodovzdala obžalovanému, ale majiteľovi. Obžalovaný nikdy nebol majiteľom uvedenej budovy. Obžalovaný ešte poukazoval na to, že podľa svedka B., ITALZVER sa nedohodol s A. B. o nájme, tak odišli. Obžalovaný A. B. nikdy nebol vlastníkom uvedenej budovy a nikdy ani túto neprenajímал, len a len prevádzkoval jednu miestnosť ako kanceláriu, pričom v administratívnej budove ostal A. B. a tam v budove ostal bývať jeden Dankov známy „ R. “ a ešte jeden tam chodil do budovy, volal sa M., tú administratívnu budovu už nevyužívali a tak mal budovu na starosti A. B., keď v roku 2010 odchádzali z toho objektu, tak tam bol už len ITALZVER, ale oni tiež odišli a budova ostala A. B.. Táto časť výpovede uvedeného svedka, ako kľúčového svedka, bola pritom v rozpore s tým, čo svedok uviedol, že A. B. si po odchode ITALZVERU zriadil tam v jednej miestnosti kanceláriu na prízemí a aj na poschodí využíval nejakú miestnosť a potom vie, že aj A. tam mal nejaký sklad, potom už nevie, ako to fungovalo. Ďalší rozpor videl obžalovaný vo vyjadrení tohto svedka, že následné fotografie sú priestory kancelárie A. B., on mal na dverách kód, takže tam nechodili, ani nemali dôvod, takže ani nevie, čo mal v tých priestoroch, na tom prízemí mal A. tú kanceláriu, do Dankovej kancelárie šli dvojce dverí, vedľa neho mal miestnosť R. a bola tam aj kuchynka, oni odišli z administratívnej budovy v roku 2010 a vtedy si to tam začal A. B. prerábať. Obžalovaný uzavrel, že nebolo zrejmé, ako prvostupňový súd došiel k záveru, že objekt, najmä teda administratívna budova, bola fakticky strážená tam bývajúcim svedkom A., ktorý tam neprebýval svojvoľne, ale so zvoľením ako zo strany otca obžalovaného, i zo strany obžalovaného. Obhajobe nie je zrejmé, odkiaľ opätovne prvostupňový súd vyvodil záver, že A. mal časť budovy obývať nie svojvoľne, ale so zvoľením obžalovaného. Obžalovaný nikdy nebol vlastníkom tejto budovy, mal v tejto budove len a len kanceláriu, nikdy sa nezaujímal o ďalšie priestory, nikdy časti budovy neprenajímал, nevystupoval ako vlastník. V podstate na základe uvedeného obžalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Na základe takto oprávnenou osobou podaného odvolania postupoval Krajský súd v Prešove, ako odvolací súd, v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a dospel k nasledovným záverom.

Konkrétne vo vzťahu k odvolacím dôvodom formulovaným obhajcom obžalovaného sa žiada uviesť, že podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré ihneď oznámi obvinenému a doručí najneskôr do 48 hodín prokurátorovi a ak je obvineným sudca, súdny exekútor, notár, znalec,

tlmočník alebo prekladateľ, aj ministri spravodlivosti, a ak je obvineným advokát, aj Slovenskej advokátskej komore; o tomto úkone upovedomí bez meškania oznamovateľa a poškodeného. Ak bolo uznesenie o vznesení obvinenia oznámené jeho vyhlásením, je policajt povinný vydať obvinenému rovnopis tohto uznesenia bez meškania.

Podľa § 119 ods. 2 Trestného poriadku, za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie vecí a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona. Dôkaznými prostriedkami sú najmä výsluch obvineného, svedkov, znalcov, posudky a odborné vyjadrenia, preverka výpovede na mieste, rekognícia, rekonštrukcia, vyšetrovací pokus, obhliadka, veci a listiny dôležité pre trestné konanie, oznámenie, informácie získané použitím informačno-technických prostriedkov alebo prostriedkov operatívno-pátracej činnosti.

Na rozdiel od tvrdenia obhajcu obžalovaného, odvolací súd nezistil žiadne podstatné procesné pochybenia okresného súdu. Dlhší čas trvajúce obdobie medzi začatím trestného stíhania a vznesením obvinenia nemalo pre zachovanie práv obvineného v danom prípade zásadnejšie negatívne dôsledky, dôkazná situácia nebola jednoduchá a až po dlhšom čase viedla vyšetrovateľa k voľbe rozhodnutia obviniť práve a len obžalovaného na základe určitých skutočností, ktoré síce pôvodne odôvodňovali určitú mieru pravdepodobnosti podozrenia vo vzťahu k osobe obžalovaného, no pri finálnom hodnotení dôkazov súdom neznamenali prelomenie prezumpcie nevinoty. Z predloženého spisu vyplynulo, že so vznesením obvinenia boli spojené všetky povinnosti orgánov činných v trestnom konaní týkajúce sa zachovania práva na obhajobu obžalovaného, ktorý mohol reagovať na výsledky vyšetrovania bez ujmy na právach. Samotné odôvodnenie napadnutého uznesenia obsahuje zákonom požadované náležitosti. V týchto smeroch, napriek tomu, že ich obhajca rozviedol rozsiahlo, boli odvolacie námietky obžalovaného nepodstatné. Nesprávne potom obhajca hodnotil procesnú použiteľnosť získaných dôkazov s odkazom na takto prezentované dôvody.

Odvolací súd ale, vychádzajúc z práva vlastným spôsobom posudzovať procesnú spôsobilosť predložených dôkazov a ich hodnotenia, postupom podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku zistil, a to napriek tomu, že obhajca to nenamietal a že to zjavne ušlo pozornosti aj prokurátorovi prítomnému na hlavnom pojednávaní okresného súdu, len skutočnosť, že okresný súd pochybil, keď na hlavnom pojednávaní vypočúval zástupcov kriminalisticko-expertízneho ústavu bez toho, aby sa vysporiadal s tým, či vykonávanie tohto znaleckého dôkazu je spojené s výsluchom znalca. V osobách týchto zástupcov totiž nešlo o znalcov. Odvolací súd ale tento nedostatok napravil, a v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie znalca, ktorý vyhotovil znalecký posudok ústavu predvolal, umožnil mu zloženie sľubu znalca v zákonom znení a zabezpečil jeho výsluch. Tým bola po procesnej stránke zjednaná náprava a zistenia znaleckého ústavu mohli byť zohľadniteľné. To sa týkalo najmä jedinej stopy zistenej pri hodnotení stôp, u ktorých bola nejaká súvislosť s osobou obžalovaného. Aj keď ohľadne stôp, pri ktorých v rámci skutkovej vety obžaloby nebola zistená súvislosť s obžalovaným, okresný súd takto pochybil tiež, nebolo potrebné jeho chybu napravnú práve pre irelevantnosť znaleckých zistení vo vzťahu konkrétne k osobe obžalovaného a na znenie skutkovej vety.

Odvolacie námietky, podľa ktorých malo byť podľa obhajcu dôležité, že skúšobná doba podmieneného odsúdenia vyplývajúca z rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 5T/85/2019 zo dňa 12.12.2019 mala byť právne relevantnou i vo vzťahu k samotnému ukladaniu trestu, boli podľa odvolacieho súdu bezpredmetné a nepodstatné, pretože uplynutie skúšobnej doby neznamenalo, že by súd nemal prihliadať na výrok o vine a ďalšie výroky vyplývajúce z rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 5T/85/2019 zo dňa 12.12.2019, ak by dospel do stavu, že by mal uvažovať o uložení trestu. Odvolateľ si nesprávne vykladá danú procesnú situáciu, lebo nedošlo k zahľadaniu odsúdenia.

Aj keď okresný súd nesprávne hodnotil skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania vo vzťahu k zásade prezumpcie nevinoty, názor obhajoby o údajnej arbitrárnosti napadnutého rozsudku je absolútne nepodložený, a teda nepodstatný pre rozhodnutie odvolacieho súdu. Po formálnej stránke odôvodnenie napadnutého rozsudku splňovalo požiadavku, aby sa súd jasným, zrozumiteľným a právne korektným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Okresný súd splnil svoju povinnosť, uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody k skutkovej i právnej stránke veci, na ktorých svoje rozhodnutie založili.

V tomto konaní boli po doplnení dokazovania zo strany odvolacieho súdu vyčerpané všetky nevyhnutné dosiahnuteľné dôkazy, ktoré determinujú náležité zistenie skutkového stavu veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, pričom bol zistený skutkový stav v takom rozsahu a kvalite, že poskytuje dostatok potrebných poznatkov pre objektívne, stavu vecí a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie.

Pri hodnotení vykonaných dôkazov súd vychádza výlučne z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní, prípadne verejnom zasadnutí odvolacieho súdu a pri zachovaní zásad právnej logiky v rátať zásady prezumpcie nevinu uvedenej v § 2 ods. 4 Trestného poriadku a postupuje spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, podľa ktorého, orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Prezumpcia nevinu je vyjadrením humánnosti prístupu k občanovi, proti ktorému sa vedie trestné konanie, rešpektovania jeho procesných oprávnení i jeho osobnosti. Má zaručiť objektívny postoj k obvinenému počas konania, má byť zárukou správnosti, objektívnosti a zákonnosti celého konania; jej integrálnou súčasťou je aj ochrana zákonných práv a záujmov obvineného. Účelom zásady prezumpcie nevinu nie je len ochrana obvineného, ale je jedným z prostriedkov zákonnosti a spravodlivosti trestného konania ako zábrana neodôvodnenej tvrdosti v postupe orgánov trestného konania, unáhľeného a nedostatočne podloženého rozhodovania o vine obvineného.

Z prezumpcie nevinu vyplýva dôležité procesné pravidlo, že obvinený nie je povinný dokazovať svoju nevinu. Dôkazné bremeno, čiže povinnosť preukázať jednotlivé tvrdenia a v konečnom výsledku preukázať, že obvinený spáchal trestný čin, teda jeho vinu, ukladá zákon orgánom trestného konania. Naproti tomu obvinený nie je povinný preukazovať svoju nevinu. Zákon mu samozrejme toto právo dáva a pre jeho využitie stanovuje rad oprávnení obvineného v záujme jeho obhajoby a prikazuje orgánom trestného konania, že musia vždy obvinenému umožniť využitie týchto oprávnení. Oprávnenie dokazovať svoju nevinu nie je len právom obhajoby obvineného, jeho vykonávaním obvinený prispieva k náležitému zisteniu skutkového stavu.

Z prezumpcie nevinu potom pre proces hodnotenia dôkazov vyplýva i druhé procesné pravidlo – in dubio pro reo. V podstate to znamená postup v prípade, keď nemožno objasniť pochybnosti ďalšími dôkazmi a existujúce nepostačujú na vyslovenie presvedčivého záveru o vine obžalovaného. Je odrazom požiadavky, že orgány konania, najmä súd, rozhoduje len vtedy, ak dôjde na podklade dôkazov k pevnému vnútornému presvedčeniu o vine obvineného. Z princípu prezumpcie nevinu vyplýva, že ak po vykonaní a zhodnotení všetkých dôkazov zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti, ktorá je dôležitá pre posúdenie zavinenia obvineného, nemožno rozhodnúť v jeho neprospech. To platí aj v prípadoch, v ktorých pri objasňovaní veci došlo k nedostatkom, ktoré sa už odstrániť nedajú, hoci pri správnom postupe by mohli byť zistené okolnosti svedčiacie v neprospech obvineného. A contrario použitie zásady in dubio pro reo prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu vecí a zákonom zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie.

Takto nestranné rešpektujúci zásady trestného konania je nevyhnutné postupovať pri záverečnom hodnotení dôkazov, pretože v trestnom konaní po vykonaní celého reálne dostupného a zmysluplného dokazovania pre uznanie viny obvineného je nevyhnutné, aby vykonané dôkazy jednoznačne a bez akýchkoľvek pochyb svedčili o tom, že skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, sa stal práve za tých okolností, ktoré sú spojené s priebehom skutkového deja, na základe ktorých je možné voči páchatelovi vyvodit' trestnú zodpovednosť a že to spáchal práve obžalovaný A. B.. Akákoľvek iná alternatíva spojená s iným priebehom skutkového deja musí byť vylúčená.

K preukázaniu viny páchatela musia existovať priame, respektíve aspoň nepriame dôkazy, ktorých súhrn musí tvoriť logickú a ničím nenarušovanú sústavu vzájomne sa doplňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti skutku v ktorom sa vidí trestný čin a usvedčuje z jeho spáchania páchatela, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru (rozh. NS SR sp. zn. 1 Kn 597/2010 zo dňa 26.11.2010).

Obžalovaný sa obhajoval v podstate tým, že s vecami uvedenými v skutkovej vete skutku č. 3./ napadnutého rozsudku /prvé dva skutky sa týkajú odsúdenia vyplývajúceho z už spomenutého rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves/ nemá nič spoločné. Potvrdil, že užíval priestory v mraziarni, kde si zriadil kanceláriu v roku 2009 až 2010 a používal ju najviac do roku 2016, kedy nastúpil k otcovi do firmy a tieto priestory potom navštevoval iba sporadicky a veľmi málo. Priestory začali chátrať a potom sa využívali iba na kancelárske práce, bol tam nejaký písací stroj, ktorý využíval z časti jeho brat A., otec, manželka J. a najviac tam chodil J.. Svedok A. v priestoroch býval. So J. tam chodil aj jeho známy O. S., R. T., jeho brat U., N. P. a častokrát tam sedel aj E. T., ktorý bol jeden z nájomcov mraziarní. Do týchto priestorov chodievalo veľa ľudí, nakoľko sa tam konali rôzne akcie, ako diskotéky a rôzne oslavy, na ktorých ani nepozval ľudí, čo tam boli. To zabezpečenie, čo tam bolo zo začiatku, už vlastne ani nefungovalo. Priestory sa nezamykali. Pripustil, že ten tlmáč mohol chytiť, ale nevedel, že je to tlmáč, mohol ho chytiť náhodne pri presúvaní vecí na stole, podobne ako pero. Potvrdil pritom, že určite ten tlmáč nepoužil. Predmetná kancelária bola proti neoprávnenému vstupu v čase, keď ju užíval zabezpečená tak, že tam bol zámok na kód a zamykali sa aj plechové dvere na vchode budovy samotnej. Od roku 2016 bola zabezpečená tak, že viac-menej, keď tam nemal firemnú agendu, tak o to nedbal, vie, že ten zámok nefungoval a dvere na kancelárii boli deravé. Ten zámok tam už nebol, a teda dvere mohol otvoriť každý, pričom elektronický zámok nefungoval. Po roku 2016 sa v tej kancelárii zdržiaval J.. Bol tam trezor, ktorý tam doniesol J., pričom obžalovaný sa obhajoval tým, že nevedel, čo všetko sa tam ukladalo, a nevedel, čo sa v ňom na policičke nachádzalo. Vie len, že pri prehliadke bol otvorený. Pripustil aj to, že v kancelárii mohol niekto ostať aj dlhšie, lebo ak bolo v klubovni na poschodí väčšie množstvo ľudí, tak mohol niekto prespať v kancelárii. Vie, že tam prespal aj M. B., keď mal nejaké nezhody s manželkou a tiež aj A. a mohli to byť aj iní ľudia, o ktorých nemá znalosť.

Túto jeho obhajobu, o neobmedzenom prístupe rôznych osôb v sledovanom období, o nezabezpečení vstupu do tejto kancelárie, kde boli neskôr pri policajnej prehliadke nájdené predmety, ktoré boli uvedené v skutkovej vete skutku obžaloby a boli predmetom znaleckého dokazovania skúmaním stôp za účelom ich stotožnenia s možnou manipuláciou zo strany obžalovaného a jeho prípadnou vedomosťou o existencii týchto predmetov v kancelárii, do ktorej mal aj on možnosť vstupu, v podstate potvrdzujú všetci vypočutí svedkovia.

Svedok C. E. T. uvádzal, že v minulosti obžalovaný mal v tejto administratívnej budove svoju kanceláriu, kde realizoval svoje záležitosti. Svedkyňa C. A. G. pracovala ako ekonómka od januára 1998 až do 30.04.2013, v objekte sa pohybovala do 02.05.2013. Svedok M. A. potvrdil, že predmetné veci vôbec nevidel, hoci v objekte mraziarní býva a zároveň tam dáva pozor od roku 2015 dodnes. V období od roku 2010 do roku 2015, keď mal obžalovaný funkčnú firmu, tak tam obžalovaný chodil skoro denne. Po roku 2015 tam chodil zriedka, iba keď tam bola nejaká akcia diskotéka a pod.. Objekt vlastnila firma K&Ž. Kancelária sa zamykala, kým tam bola ešte firma, a to bolo do roku 2015. Potom sa už nezamykala. Miestnosť, kde sa našli výbušniny, je miestnosť budovy na 1. poschodí. Tam sa nezamyká nič, je to všetko otvorené. Budova ako celok po roku 2015 bola zamykaná len ním, lebo kto tam chodil, nikto nezamykal. Stalo sa ale aj to, že keď prišiel do budovy, boli tam ľudia, ktorých nepoznal. V budove sa pritom konali na 2. poschodí diskotéky a pokiaľ sa diskotéky niekto zúčastnil, mohol sa pohybovať po celom objekte bez kontroly. Chodilo tam strašne veľa ľudí, napr. O., B., S., P., J., ktorý chodil aj do tej kancelárie. Volali ju „Dankova kancelária“. Až do policajnej prehliadky bola zabezpečená „Dankova kancelária“ z hľadiska vstupu tak, že sú tam dvojce dverí, jedny neboli zabezpečené nijako a na druhých dverách bol elektronický zámok, no v nich baterky boli vybité a funkčný nebol. Kancelária je v tvare písmeno „L“ a je možné do nej vstúpiť dvoma samostatnými vchodmi. Svedok K. L. potvrdil, že do objektu chodilo veľa ľudí, boli tam párty a diskotéky. Chodili aj do Dankovej kancelárie. Predtým, keď obžalovaný kanceláriu užíval, tak bola kancelária zabezpečená na kľúč alebo na kód. Keď už obžalovaný na to kašlal, tak tá miestnosť zabezpečená nijako nebola. Budova sa dole zamykala, ale to už bolo dávno, možno pred 8 rokmi. Potom sa už nezamykala. V tej kancelárii bol stále bordel, na stole boli rozhádzané veci. Svedok O. B. predmetné veci nevidel. Miestnosť poznal, lebo bol správcom budov. Skončili v roku 2013 a potom už do budovy nechodili. Svedok K. B., otec obžalovaného uviedol, že v roku 2014 obžalovaný tam doniesol podnikateľa z hydriarskych závodoch, ktorý im platil nájom 3 roky a zhruba v roku 2016 odtiaľ odišiel do svojich priestorov. Potom to začalo v roku 2016 chátrať. V roku 2017 nastúpila firma na likvidáciu, pretože zrušili trafostanicu. Budova bola bez elektrického prúdu. Okrem obžalovaného mal aj druhý jeho syn A. tam prenajatú miestnosť za účelom podnikania a mal tam skladové priestory. Predmetná kancelária bolo v strašnom stave, pohyb tam bol veľký, boli rozbité vráta, budova bola otvorená, všade bol smrad a bordel, pohybovalo sa tam veľa cudzích ľudí. Ten trezor patril asi I. J., ktorý

ho tam doniesol. Obžalovaný mal v legálnej držbe zbrane. Okrem skladu jeho syna A., ktorý si do skladu dal špeciálne dvere, ostatné dvere sa tam nezamykali. Svedok A. B., brat obžalovaného, potvrdil, že tam chodievalo veľa ľudí. Areál bol odomknutý. On tam mal sklad oblečenia, ktorý využíval na predaj cez e-shop a tento sklad doteraz využíva. Dankova kancelária bola na 1. poschodí administratívnej budovy a jeho kancelária, resp. skladový priestor bol na 2. poschodí tej istej budovy. Budova bola opustená, chodili tam rôzni ľudia. Do skladu za ním chodievali ľudia, kupovať tovar – oblečenie. Tá budova nebola zamknutá. Mohli tam prísť hocikedy. Návštevník diskotéky sa mohol pohybovať po budove a po tom, čo obžalovaný opustil svoju kanceláriu, takýto návštevník napr. diskotéky mohol vojsť do Dankovej kancelárie a aj on po tom, čo obžalovaný opustil A. kanceláriu, túto aj on navštívil. Chodili tam na WC, lebo tam bolo funkčné WC. Svedok M. B., tiež potvrdil, že do objektu bývalých mraziarní chodil do roku 2015, keď tam mal na prízemí obžalovaný kanceláriu, ktorú stále volali Dankova kancelária. Kancelária ani objekt mraziarní sa nezamykal. Potom to mal I. J., chodili tam piť, tancovať, občas kvôli sexu. Na prvom poschodí bola miestnosť, ktorú volali diskotéka. V kancelárii obžalovaného bol stôl, televízor, gauč a stoličky. I. J. tam v roku 2015 pomáhal vyniesť trezor, ktorý sa asi nezamykal, videl ho v období od 2015 do 2018 asi dvadsaťkrát stále pootvorený. V mraziarňach má psa, ktorého tam chodí venčiť a pánovi J., keď tam prišiel, pomáhal s taškami, chodil na strelnicu a niekedy mu pomáhal aj vyniesť zbrane, ale nevie, aké zbrane to boli. Občas do tejto kancelárie počas diskotéky zašiel s dievčaťom, lebo tam bolo súkromie. V kancelárii bol aj sám, keď musel ísť na záchod. Svedok N. P. tiež uviedol, že do objektu mraziarní chodil často, aj do kancelárie obžalovaného, aj do miestnosti nazývanej diskotéka, kde sa zabávali s obžalovaným. Je poľovník, preto chodil aj s pánom J. na strelnicu do Zálužnice. V kancelárii obžalovaného bol trezor, kde mal J. zbrane a strelivo a pomáhal mu niekedy tieto zbrane odniesť alebo vyniesť. Obžalovaný mal kanceláriu v budove do roku 2015 až 2016, ktorú volali Dankova kancelária, kde chodil často aj šesťkrát do týždňa. V kancelárii bol stôl, sedačka a trezor, mala tvar písmena L a boli tam dva vstupy. Trezor bol väčšinou otvorený a keď bol zatvorený, vedel ho otvoriť Q. B., mal číselnú kombináciu. Klein mu spomínal, že pomáhal J. trezor vyniesť do kancelárie. Svedkyňa K. J. uviedla, že v objekte kežmarských mraziarní nebola od roku 2002 alebo 2003. Bola spoločníčkou a konateľkou spoločnosti K & Ž, s.r.o. od jej založenia, ale nikdy aktívne nič nevykonávala v tejto spoločnosti. Po rozvode s manželom I. J. si myslela, že spoločnosť si prepísal na seba. Z listinných dôkazov týkajúcich sa prehliadky iných priestorov a pozemkov vyplýva najmä to, že OČTK pri prehliadke nemuseli prekonávať žiadne prekážky. Nájdené predmetné veci boli podrobené kriminalisticko-expertízemu skúmaniu.

K. K. T. B. bol ako znalec pred súdom vypočutý, a tak pokiaľ vyhotovil znalecký posudok za kriminalisticko-expertízny ústav a odkázal na jeho znenie v celom rozsahu, možno poukázať na to, že boli predložené predmety skúmania č. 1 až 22, predmety, medzi ktorými boli aj predmetné veci uvedené v skutku obžaloby a na nich nebola zistená prítomnosť krvi. DNA analýzou bolo dokázané, že pôvodcom biologického materiálu zaisteného uvedených vecných stôp, ktoré boli súčasťou predmetu č. 11, 5, 7, 9 a 14, bola osoba, od ktorej bol odobratý porovnávací materiál „A. B., nar. XX.XX.XXXX/XXXX“. Z výsledkov DNA analýzy a porovnania v Národnej databáze DNA profilov bolo zistené, že majoritný DNA profil biologického materiálu zaisteného sterom z povrchu mechanizmu otvárania a hrán krabičky s nápisom „Sellier & Bellot“ z okolia prázdnych pozícií na stojane, ako aj zo spodných častí 10 ks malokalibrových nábojov – súčasť predmetu č. 5, je zhodný s DNA profilom porovnávacej vzorky bukálneho výteru ozn. „K. L.. Z hľadiska predmetu dokazovania bolo osobitne dôležité, že DNA analýza vzorky zaistenej sterom z povrchu vrúbkovaných častí tmiča hluku, ako skúmaného predmetu č. 6, potvrdila, že bola zistená prítomnosť bližšie nešpecifikovaného zmiešaného biologického materiálu pochádzajúceho od dvoch osôb mužského pohlavia, pričom prítomnosť biologického materiálu pochádzajúca od tretej osoby zistená nebola a DNA profil biologického materiálu zaisteného z povrchu vrúbkovaných častí tmiča bol tvorený kombináciou DNA profilov porovnávacích vzoriek bunkálnych výterov ozn. „A. B., nar. XX.XX.XXXX/XXXX“ a „K. L., nar. XX.XX.XXXX/XXXX, bytom T. – O., V. I. P. XXXX/XX“. K tomu treba dodať, že v tejto zmiešanej stope pritom na tmiči pri štatistickom hodnotení zmiešaného DNA profilu pomocou pravdepodobnostného pomeru („LDR“), na základe genotypov a frekvencií zistených DNA znakov, je približne 1,39 x 1023 x pravdepodobnejšie, že pôvodcom biolog. materiálu zaisteného z vrúbkovaných častí tmiča hluku je „A. B., nar. XX.XX.XXXX/XXXX“ a iná osoba, než že by pôvodcom biologického materiálu zaistených vrúbkovaných častí tohto tmiča, boli dve neznáme osoby. Pri štatistickom hodnotení zmiešaného DNA profilu pomocou pravdepodobnostného pomeru („LDR“), na základe genotypov a frekvencií zistených DNA znakov, je približne 2,2 x 1026 x pravdepodobnejšie, že pôvodcom biologického materiálu zaisteného z vrúbkovaných častí tmiča hluku je „K. L., nar. XX.XX.XXXX/XXXX, bytom T. – O., V. I. XXXX/XX“ a iná osoba, než že by pôvodcom biologického materiálu zaistených vrúbkovaných častí tohto tmiča boli dve neznáme osoby.

Keď odvolací súd zohľadní aj výpoveď znalca ohľadne spôsobu prenosu biologického materiálu obžalovaného na skúmaný predmet, nastáva stav, ktorý nevylučuje aj skutočnosť, že obžalovaný do priameho kontaktu s predmetným tmičom vôbec neprišiel a nie je v spojení s absenciou iných dôkazov vylúčené, že o tomto tmiči ani nevedel. Síce vo svojej výpovedi pripustil, že sa ho ako valcovitého predmetu mohol dotknúť, no jednoznačne nepotvrdil, že sa tak nad všetku pochybnosť stalo, čím nevylúčil, že sa to nestalo. Treba dodať, že trval na svojej obhajobe, že ani s jednou s predmetných vecí nemal nič spoločné.

Tento znalec uviedol, že skúmaný predmet č. 6 je tmič hluku valcového tvaru, na ktorom nebola zistená prítomnosť krvi, no DNA analýzou vzorky zaistenej sterom z povrchu vrúbkovaných častí tmiča bola zistená prítomnosť bližšie nešpecifikovaného zmiešaného biologického materiálu pochádzajúceho od dvoch osôb mužského pohlavia. Z jeho výpovede vyplýva, že DNA profil biologického materiálu zaisteného z povrchu tmiča bol síce tvorený kombináciou DNA profilov porovnávacích vzoriek bukálnych výterov označených „A. B., nar. XX.XX.XXXX“ a „K. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom T., V. I. XXXX/XX“, no výsledky analýzy DNA neposkytujú informáciu o tom, ako bola uvedená biologická stopa vytvorená, t. j. nemožno jednoznačne určiť, ako sa dostal na uvedenú vzorku uvedený biologický materiál jednotlivých osôb a nie je možné jednoznačne určiť, že biologický materiál sa na danú vecnú stopu dostal dotykom alebo nejakým vzdušným prenosom alebo z jedného predmetu na druhý. Sekundárny prenos je prenos biologického materiálu z vecí na inú vec, t. j. nie priamo zo zdroja, z osoby, ale z jedného predmetu na iný predmet. Všeobecne nie je možné vylúčiť možnosť sekundárneho prenosu biologickej stopy z nejakého iného predmetu na predmetný tmič, ak obžalovaný navštevoval miestnosť, v ktorej sa tmič nachádzal. Príkladom znalec uviedol, že keď je nejaká vec na stole a osoba by zakašľala alebo kýchla, či rozprávala, t. j. vylučovala by nejaké čiastočky slín a pod. a po čase by niekto položil nejaký predmet na tento stôl, nie je možné vylúčiť, že dôjde k prenosu biologického materiálu, teda zo stola na nejaký predmet. Je to síce podľa znalca málo pravdepodobné, ale nie nemožné. Vzorka na DNA analýzu bola pritom zaistená z vonkajšieho povrchu uvedeného predmetu, no nie z tubusu /čo by snád naznačovalo možnosť cieleného dotyku/, ale z povrchu vrúbkovaných častí tmiča hluku. V každom prípade pritom určiť mechanizmus vzniku tejto biologickej stopy, podľa znalca, nie je jednoznačne možné.

Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by obžalovaný jednoznačne prišiel do vedomého styku s niektorou z predmetných zbraní. Reálne nie je vylúčené, že tieto sa nachádzali na mieste ich zaistenia bez vedomia obžalovaného. Nebol zistený dôkaz, ktorý by jednoznačne spájal obžalovaného s neoprávnenou držbou niektorej z daných zbraní. Súd nebol oprávnený nahradzovať aktivitu prokurátora. Nebol zistený svedok, ktorý by svedčil o tom, že by o tmiči či ďalších dvoch predmetných zbraniach obžalovaný vedel. Ak sám len pripúšťa možnosť, že sa tmiča dotkol, tak to ešte nevylučuje náhodný dotyk bez vedomosti o povahe predmetu. Tmič bol zaistený v miestnosti na stole, kam bol voľný prístup aj iných osôb a nie na nejakom mieste, kde by bola vylúčené možnosť sekundárnej kontaminácie. Navyše logické je, že ako držiteľ zbrojného preukazu, a teda v problematike zbraní a streliva vyškolený, ak by o ňom vedel, tak by ho takto voľne položený nenechal. Na predmetných veciach neboli nájdené žiadne daktyloskopické stopy, ktoré by s nimi stotožnili obžalovaného. Aj pre stopy biologické nájdené na predmetnom tmiči, u ktorých ale nemožno vylúčiť ani sekundárny prenos, aj pre ostatné biologické stopy, tiež z vykonaného dokazovania vyplýva, že nemožno nepochybne a výlučne stotožniť obžalovaného s dispozíciou predmetnými vecami pri uvažovaní o biologických stopách. Uvedený sekundárny prenos pritom zostal vysoko pravdepodobný, keďže tmič bol nájdený medzi predmetmi na stole v miestnosti, ktorú používal aj obžalovaný. To pritom nevylučuje aj verziu, že ho niekto iný, než obžalovaný, do tejto miestnosti na stôl priniesol, kde bol kontaminovaný kontaktom s biologickým materiálom, ktorý sa na stole nachádzal už pred tým, ako sa na ňom tmič ocitol. Nebolo preukázané ani to, že by niektorú z predmetných vecí si obžalovaný objednal a takto že by smerovala do jeho dispozície. Nebolo ani potvrdené, že by tmič vzhľadom na svoje technické špecifiká bol kompatibilný s niektorou s legálne vlastnených zbraní obžalovaného, či prípadne zbraní, ktorými v sledovanom období disponoval či mohol disponovať. Niet stopy o tom, ako sa predmetné veci dostali do kancelárie, trezora a na stôl. To v spojení so skutočnosťou potvrdenou v podstate všetkými svedkami, že do tejto kancelárie v sledovanej dobe bol voľný vstup, a teda okolnosťou, že obžalovaný nevykonal žiadne opatrenie, aby uzavrel tento vstup len pre seba, znamená, že nie sú vylúčené ani verzie prípadu, ktorého obžalovaného nijako nestotožňujú s konaním páchatel'a žalovaným prokurátorom.

V predmetnej konkrétnej trestnej veci vykonaním a hodnotením všetkých dostupných dôkazov nemožno dospieť k exaktnému záveru, ktorý by svedčil o tom, že uvedený skutok spáchal obžalovaný, a preto v súlade so zásadou „in dubio pro reo“ bolo namieste obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

Za dôkaznej situácie, že vo vzťahu k obžalovanému A. B. nebol zistený taký reťazec dôkazov, ktoré by jednoznačne a nepochybne smeroval výlučne k záveru, že skutok, z ktorého bol obžalovaný A. B. súdom prvého stupňa uznaný vinným, tento obžalovaný spáchal, bolo v súlade so zákonom, a teda zákonné ho spod podanej obžaloby oslobodiť.

Nakoľko nebol uložený trest prepadnutia veci a povaha predmetných zbraní vedie k záveru, aby tieto neboli voľne dostupné, pretože taký stav by popieral záujem štátu na bezpečnosti ľudí alebo majetku, prípadne inom obdobnom verejnom záujme a tieto hodnoty si to naopak vyžadujú, odvolací súd uložil zhabanie veci, a to 1 kus tlmič hluku výstrelu, ktorý má tvar valca, kovové telo má priemer 25 mm s otvorom na jednej strane o priemere 7 mm, na druhej strane s narezaným vnútorným závitom a ktorý sa nachádza úschove na Oddelení dokladov Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Kežmarku. Vlastníkom zhabaných vecí sa stáva štát.

Tento rozsudok bol prijatý jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.